

IOAN ROȘCA

# Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (XLI)

## 5.9. Conchista economică a evreimii în România.

### Julius Popper, un caz emblematic



Când Ilie Șerbănescu a început să denunțe vehement colonizarea postecembristă a României supuse „terapiilor de șoc”, spunându-i insistent pe nume, s-a ciocnit de o recepție incredulă, vecină cu stupefacția. Ea ar deveni chiar ostilă, dacă neobișnuita s-ar vedea în oglinjoarele aduse de cuceritori. Dar acestea nu reflectă, ci compun perspectivele de trebuință (tandemului stăpâni-slugi). Stăm cu spatele la realitate, pentru a o susține. Colaborăm tacit în ascundea dimensiunea competițională a existenței, faptul că, în afara de excepția găștii „comunitare”, cei ce se așază lângă/peste noi ne reduc resursele.

#### Propaganda clasică a colonialismului: cotoptorii fac bine cuceritorilor

Colonizare la noi? Acaparare a resurselor națiunii și transformare a țării într-o plantație (fermă pentru șeptel uman) vopsită/modernizată cu aparate democratice, gestionată de mafia vechililor locali, întru beneficiul ocupanților de afară și mercenarilor colaboraționiști? Asta nu se poate! La alții, nu la noi! Nu am accepta o astfel de condiție jalnică, noi, mîndrii stăpîni - de două milenii - ai acestui pămînt... care urlăm voincește sub steag cînd venim (de) la meci (șprițu-ți)... Noi sîntem autonomi din fire, suverani prin tradiție, ne purtăm lanțurile liber. Popor demn, care s-a sustras (magic) luptei dintre neamuri, rămînd deasupra de cîte ori a fost încălecat... Suverani în secret, contrar aparențelor.

Așa am fost sub ruși (ultima dată după 1944) și sîntem azi sub americani/ucrainieni; așa am fost sub unguri și austrieci; așa am fost sub turci și fanarioți; așa am fost sub nenumăratele valuri migratoare, care au trecut ori s-au așezat unele peste altele pe acest teritoriu urgisit - supunînd pe cei ce nu i-au putut extermina; așa am fost sub romani... înainte de a-i civiliza pe daci (căci noi pe romani îi moștenim... chiar dacă avem alt cod genetic). Așa i-am învins și pe cotoptorii evrei - de abia au scăpat cu fuga, după 1944... Așa îi păcălim și azi pe cei ce ne înjugă. Veșnic liberi... să ne servim noii ocupații, să supraviețuim fasonații lunecos, ca pietrele sub apă. Făcîndu-ne frați cu toți dracii pentru a trece puncta descurării, cu capul plecat în jug ca să nu-l taie sabia, ne-am dus în cîrcă toți explotatorii, păcîlindu-i că ne supunem... de bună voie. Cei mai deștepti dintre ei au avut grijă să ne menajeze, căci sclavii ce se cred/pretind liberi produc mai bine. Iar mercenarii ce se pun în slujba străinilor nu o duc rău. De ce nu ar fi mulțumite nulitățile ce se învîrt prin limuzine și se lăfăie prin vile, ca răsplătă pentru slujirea stăpînilor (partenerilor tot mai strategici), roțițe bine unse în schema colonialistă care mină omeniarea înainte? Cum apar niște răpitori externi, cum se ițesc contra-anticorpii care pot prospera servindu-i, în dauna intereselor populimii. E mai ușor să parazitezi așa, decît să îți în funcție o dictatură/oligarhie autonomă, cum au încercat Ceaușescu și alții.

Ce e „civilizația”, decît formarea unor grupuri privilegiate, ce trăiesc pe spatele celor învinse? Strîmbă din nas vreun locuitor al locurilor unde se strînge caimacul, că undeva, departe, niște salahori sînt mulși? Nu e aici decît legea supraviețuirii, dictatul dependenței omenești de acaparări, combinată cu marea noastră putere de amăgire. Visătorii cu capul înfipt în nisipul etic (ca să nu vadă de unde provin „bunurile” pe care le consumă, ca să poată perora emoționați despre generozitate) nu văd dimensiunea parazitării a vieții, individuale și colective, la care și omul e osîndit. O eludează, pentru a-și proteja aspirațiile, confundînd motivant năzuințele cu realitatea, folosind solidaritățile de grup (cele care sudează un trib împotriva altora, concurențe), ca model pentru o iluzorie solidaritate universală (în infernul coexistenței, poate fi atins doar pragul înhăitării și menajării - dacă ai de ajuns).

Fermierii înțelepți nu-și orpesc animalele, ci le întrețin bine, pentru muncă sau tăiere. Iar agricultorul își gestionează „culturile” cu înțelepciune. Folosirea altor ființe ca resurse este motorul istoriei - aceasta e povestea crudă din care umanitatea nu poate evada, cu toate scremetele morale sau „ecologice”, cu toată pofta de frumusețe transmندانă. Folosirea, ca resurse, a altora, impunînd și unele menajamente pragmatice, de conservare a potențialului... Toate acestea nu schimbă esența unei lupte inevitabile, în care ne-am pomenit aruncați, cine știe de ce. Nu putem decît camufla condiția de răpitori violenți sau șireți în cea... de profitori, la rîndul ei îmbrăcată în cea de întreprinzători/modernizatori/optimizatori.

Descoperirile inteligenței funcționează ca și cele geografice: sunt cuceriri ce ne extind teritoriul și rafinează tehnicile de vînătoare. „Homo homini lupus” - rămîne fertilizatorul implacabil din solul bio-socialității... Ceea ce am recunoaște, dacă am fi mistuiți de setea de adevăr. Dar nu sîntem, decît în măsura convenabilului, amăgirea fiind protectoare, luciditatea putînd declanșa un carnagiu universal.

Specific pentru oameni este faptul că pot să se exploateze în nenumărate feluri și între ei, profitînd egoist de organizarea în triburi, națiuni, federații, lume; folosind măști și trucuri inventive. Cu cît mai complex este sistemul relațiilor economice, cu atît mai ușor se apără auto-satisfacerea morală, considerînd succesul (acapararea personală) ca un plus ce nu creează nicăieri minus (mitul eficacității crescînd oricît, cancerigen); sustragerea discretă din cada colectivă ia forma unor sifonări invizibile prin rețea, ce maschează învinșii, încît să nu sesizăm că orice consum în plus tu, nu mai consumă alții. Ca să ne simțim bine, putem, desigur, să nu realizăm că bunăstarea orașenilor este legată de exploatarea/inșelarea producătorilor agricoli, de la țară sau din îndepărtate colonii/plantații. Sau invers (deși asta nu s-a prea întîmplat orașului căpușă/îvingător, în care s-au acuiat băieții mai deștepti). Dar perdanții mascați de sistem există, oricît s-ar strădui doctrinari de serviciu să ne convingă că progresul înseamnă creștere pentru toată lumea, creație de bunăstare generală, nelimitată... din nimic.

Aceasta e, de fapt, și propaganda clasică a colonialismului: cotoptorii fac bine cuceritorilor, îi emancipează, le sporesc magic eficiența, le ameliorează modul de viață, îi învață să folosească mai intens resursele, îi aduc la nivelul lor, scoțîndu-i din noroiul în care stăteau împotmoliți înainte de venirea salvatorilor... Dacă folosiții nu și-au ajuns încă din urmă cuceritorii civilizatori, pedagogii ai succesului prin exemplu - e numai vina inerțiilor lor, a limitărilor, a ne-competitivității. Etc, Etc... Cite nu poate născoci vînătorul ideolog întru parazitizarea prăzii prin educare!... Și unii chiar cred. Și de ce nu ar face-o, dacă mintea permite confecționarea unui șafodaj idealic care nu trebuie să corespundă realității (ba chiar își face funcția mai bine cînd transfigurează realul, permițînd robilor să se creadă stăpîni, escrocaților/ spoliatorilor să se creadă dibaci?). Sîntem o specie de drogați - cu alcool sau cu idei. Iar dacă am renunța la iluzii, la confundarea dorințelor cu realitatea, emanciparea, atîta cîtă poate produce aspirația, s-ar împotmoli de tot.

#### Elogiul cuceritorilor

Năzuințele etice ne-au deturmat/ domesticit raționalitatea, încît să admitem răsturnarea rezumțiilor privind prestația umană și să evite corelațiile firești/ logice. Cum să nu încerci, tu, animal uman ridicat prin parazitarea altor specii, să profiți de munca celor cîteva miliarde de animale umane din jurul tău? Numai pentru că niște exaltați/ proroci îi numesc pe concurenții „frați”, vei uita de ciocnirile cu celelalte triburi, de mersul real al istoriei? Întîi, exterminarea adversarilor, apoi supunerea lor; mai nou, clădirea unei infrastructuri fără de care nu mai pot trăi și care lucrează în folosul tău (răpirea suveranității/ autonomiei subiecților prinși în plasă). Și, în final, cultivarea metodică, în conștiințele supuse, a legitimității lumii clădite de cîștigători - totdeauna cea mai bună posibilă. Dincolo de toate rafinamentele/eufemismele, e tot mai mult loc pentru șiretenie - în această cursă care începe în stomac și se termină în creier. După cotoptorii violente (ca lei) sau insidioase (ca microbii) urmează parazitarea de tenie a gazdei penetrate. Și, tot mai modern, exploatarea sistemică, structurală, în care folosiții nu-și mai pot sesiza postura, funcționînd ca roțițe într-un sistem în afara căruia nu se poate trăi... Capcană perfectă a dominației prin plasa de servicii utile care condiționează viața. Putem trăi fără rețeaua servici-

ilor comerciale, financiare, medicale etc? Sîntem captivii sistemului instalat de profitori, trebuind să le mulțumim pentru fiecare picătură pe care ne-o distribuie, vămuită sistemic, spre „consum”. Miine ne vor livra și dozele lunare de imunitate/ sănătate/ bunăstrare , în funcție de cumînțenia fiecăruia. Asta e ferma umană perfecționată, li-manul în care progresul a împins civilizația.

Pe ce altevea s-a bazat avîntul imperiului roman, musulman, spaniol, portughez, olandez, francez, englez, rus, american, decît pe exploatarea popoarelor supuse, folosind implacabila mașinărie colonială? Noi însă, de ce, de ne-ce, nu ne-am înscris în tocul cîștigătorilor competiției între nații; am rămas în postură de victimă perennă, conservatori nostalgici ai înfrîngerii demne; și de aceea nu avem de ce face elogiul dominației benevolente (decît maimuțărîndu-ne jalnic cuceritorii/ stăpîni).

Avînd în vedere prin ce am trecut (deci cine sîntem - spre rădăcini), ar trebui să ne înscrim plenar în tabara anti-colonialistă (a se vedea literatura specifică sud-americană - un Eduardo Galeano, de exemplu). De ce nu o facem? De ce ne comportăm ca și cum ne-am însușit halucinații valorile cuceritorilor noștri, de ce facem elogiul succesului prădalnic care ne-a distrus și ne va stîrpi? Pe de o parte, pentru că așa sîntem educați propagandistic, de către cei interesați să ne mențină în lesă. Pe de altă parte, din nevoia unei imagini de referință suportabile (deci falsă) privind condiția noastră existențială. În fine, mai e și neputința binelului colectiv pus în fața intereselor individuale. Cvasi-absența teme colonialismului din cultura românilor contrastează profund cu omniprezența fenomenului în devenirea istorică a poporului român, pe care a guvernato. E un caz spectaculos de ruptură între realitatea trăită de o comunitate și reflectarea ei în conștiința partajată.

Am expus perspectiva mea privind fenomenul subjugării/parazitării ființelor/ oamenilor/ popoarelor pentru a nu se crede că abordez tema prin prismă etnică (rasială, religioasă etc.). Cum nu au făcut-o nici Alecsandri, Eminescu, Conta și alții alții, de care mă despart doar un secol de dezvrăjire/ lehamiteu/ luciditate spirituală.

Exploatarea celor mai slabi de către cei mai activi, care se așază peste o populație este lege socială. Se întîmplă că ultimul episod al colonizării noastre este invazia evreilor din secolul 19, urmată de cucerirea puterii economice în statul român și folosirea populației autohtone, parazitare sistemic, întru propășirea invadatorilor. Reacția de apărare a victimei nu înseamnă „xenofobie” (în sensul sugerat de vînătorii de apărători), ci e o formă a luptei între comunități, pe care românii au pierdut-o, pe propriul lor teritoriu. Și asta progresiv, de sute de ani, dacă nu cumva agonia e milenară. Căci, înainte de evrei, ne-au „descoperit” alții... Asta nu înseamnă că evreimea nu ar fi dovedit calități specifice în această competiție dintre neamuri, că nu ar fi atins performanțe, datorate bunei organizări a atacului. Probabil că succesul lor și-a pus amprenta asupra viziunii altora, instigăți să urce în cîrca progresului, ca să nu rămînă pe jos; încît azi, asistăm la universalizarea îngăscării întru prosperitate fără frontiere. Creștinii s-au auto-eliminat din joc, în numele iubirii universale predicată de Cristos. E intrigant de unde le-a venit această înalțătoare credință perdanță, e frapant faptul că goimii s-au răcîtit între Noul Testament (pe care-l venerază) și Vechiul Testament (pe care-l trăiesc). Dar cel mai șocant e că domesticiții admit interdicerea (ca crime „antisemitice”) a împotrivirii față de agresor; și chiar a aprobării legitime rezistente opusă de străbunii noștri invadatorilor evrei. De evrei nu ai voie să te aperi, așa cum faci cînd te atacă orice alt neam; pe evrei nu e permis să-i înfrunți. Cum să nu te întrebi de ce (agravînd „antisemitismul”)?

#### Vitalitatea parazitării a colonialistului Julius Popper

Reamintind expunerea datelor din SOCEC la www.procesulcomunismului/perspective , întrepr argumentația documentar-statistică (pe care o voi relua în segmentul următor) pentru a expune un portet/caz- tip. Am ales un exemplar de întreprinzător, care, din fericire pentru noi, după ce i s-a refuzat încetățenirea în pampasul mioritic, și-a exersat talentul în alte părți, mai virgine, îndreptîndu-și vitalitatea parazitată asupra altora. Voi adnota ce se spune despre Julius Popper la [https://ro.wikipedia.org/wiki/Julius\\_Popper](https://ro.wikipedia.org/wiki/Julius_Popper)

„Julius Popper s-a născut la București la 15 decembrie 1857 într-o familie de intelectuali evrei din același oraș, originari din Polonia, fu al Perlei (Pepi) și al lui Naftali C. Popper (1820-1891) [...]. Deși născut la București, din părinți născuți și ei, pe melegurile românești, fiind evreu i-a fost refuzată cetățenia, deși Constituția fusese amendată de doi ani [Ceea ce, desigur, îl revoltă pe mancurtizatul autor al textului]. Jignit și dezamăgit, Popper își părăsește patria definitiv. Începe un nou periplu care îl duce în Siberia, de acolo în Alaska, apoi în Canada și Statele Unite, unde rămîne o perioadă la New Orleans, participînd la programul de canalizare și urbanizare a orașului [...]. Știrea despre descoperirea lui Montaner [noile zăcăminte de aur din Țara de Foc] îi parvine lui Popper în anul 1885 (la vârsta de 28 de ani), cînd se afla în Brazilia. Asemenea conchistadorilor spanioli de altădată, visînd să cucerească fabuloasele bogății ale acestui nou „El Dorado” și convins că profesionalismul va reuși unde amatorismul a dat faliment, pleacă la Buenos Aires [...]. Ajuns aici, Popper intră în relații cu societatea politică și cu oamenii de afaceri din Argentina, cărora le expune planul său [...]. Înarmat cu actele de concesionare a terenurilor aurifere descoperite, românul debarcă, la sfîrșitul anului 1887, în Golful San Sebastian, unde întemeiază o colonie căreia îi dă un nume semnificativ: El Páramo (Pustiul) - astăzi Río Grande - cea mai importantă dintre așezările miniere pe care le-a ridicat Popper în Țara de Foc [...]. A revenit la Buenos Aires pentru a primi aprobarea de a înființa primul comisariat de poliție la San Sebastián și-l numește pe fratele său, Maxim Popper, comisar de poliție, cu 12 jandarmi aflați sub ordinele sale [Atenție, cuceritorii își fac și organe represive, dacă nu le pot cumpăra pe cele existente]. Reîncepe lucrările, extinzîndu-și activitatea și la alte colonii din Țara de Foc [...].

Popper reatacă unitățile de gherilă chiliene în ianuarie 1889, altercație chiliano-argentina-nă la nivel civil cunoscută drept „lupta din colonia Beta”. Victoria lui Popper a fost totală și s-a datorat mai mult ingeniozității sale decît puterii militare. Cu tot succesul lui în aceste ostilități, societatea pe care o reprezenta a suferit pierderi irecuperabile.

Căutătorii de aur din zona chiliană nu au fost singurii dușmani ai lui Popper: guvernatorii argentinieni locali își simțeau subminat autoritatea de către acest aventurier care nu deținea vreo funcție oficială, dar își permitea să emită propriile monede și timbre poștale, să creeze localități, o stație de poliție, șosele, linie maritimă de aprovizionare, telegraf și, mai ales, să-i critice cu asprime în presa centrală. [Absolut. Ca la noi și ca oriunde. Înfrîngerea reacționarilor locali ce se împotriveau progresului !]. Popper prezintă Congresului un proiect de colonizare pentru indigeni [Folosirea băștinașilor, în loc de exterminare]. Guvernul argentinian îi acordă românului 80.000 hectare în Țara de Foc pentru a-și realiza proiectul. El repartizează loturi de 100 hectare la 250 familii de băștinași, adică 55.000 hectare îi rămîn lui Popper. Acesta începe să construiască locuințe, biserici, să aducă alimente pe care le vinde locuitorilor, aflați în

număr de vreo 2.000. Dar Popper nu se oprește aici. Cere să i se acorde în concesione 375.000 hectare în Țara de Foc pentru a aduce 100 familii din Europa și 40.000 de oi, oferindu-se să execute diferite lucrări, cum ar fi canalizarea Râului Grande, un chei la San Sebastián, un far, 100 km de șosele, locuințe pentru cele 100 familii. Publică noi critici la adresa guvernatorului Cornero, pe care îl acuză că minte în rapoartele sale și că are interese în limitarea afacerilor lui Popper [La noi cuceritorii au fondat ziare progresiste]. Cornero își exprimase opoziția față de concesionarea celor 375.000 hectare în favoarea lui Popper, afirmînd că nu ar fi de dorit concesionarea întregului teritoriu populabil către o singură persoană [Ce prostie retrogradă la acel Cornero! Azi toată lumea știe că numai monopolizarea puterii economice produce bunăstare generală]. Cornero îl acuză pe Popper de fraudă și de evaziune fiscală prin intermediul propriei emisiuni de timbre poștale. [Vai de mine, se poate?] La rîndul său, Popper îl atacă pe guvernator în cele mai înalte sfere politice, unde are relații importante. În cele din urmă, Mario Cornero este revocat din funcție în anul 1893. [Aha!]

Spirit vizionar, a dotat Țara de Foc cu instrumentele esențiale funcționării unei societăți [Asta au făcut și la noi, ne-au scos din întuneric]: a elaborat legi și regulamente, i-a pedepsit pe cei care le încălcău [Mărețea demingie a banului capturat...], a înființat o poliție locală, a organizat un serviciu poștal pentru care a tipărit timbre cu inițiala numelui său, a emis bani [Și s-au trezit „antisemiții” români să stea în calea acestei forțe...], a revoluționat întreaga societate argentiniană, creînd germeii capitalismului într-o lume de agricultori și crescători de vite. După afirmațiile sale consemnate în registrele oficiale din Buenos Aires și Punta Arenas, Popper ar fi extras din Țara de Foc 600 kilograme de aur [Dar de la noi, ce și cît or fi extras?].

Pentru liderii argentinieni îngrijorați de protestele opiniei publice, scandalizată de masacrul indienilor patagonezi, veneticul român [E totuși culmea să potcovești românismul cu asemenea păcate!], care nu a fost sprijinit de vreun partid politic, huntă, sau familie influentă [Asta rămîne de vazut, căci prea nu a fost sprijinit nici unul din membrii unei comunități de prea mare succes] a devenit țapul ispășitor ideal pentru atrocitățile care au dus la dispariția totală a amerindienilor [Monumental! nesimțirea autorului/ copiatorului/ traducătorului textului !]. În campania de denigrare la care a fost supus [Auto-victimizarea a însoțit facerea de victime...] și care a constituit principalul cap de acuzare în procesul care i s-a înscenat la Buenos Aires în 1893, i s-a creionat imaginea de „ucigaș de indieni”, susținută de mulții săi adversari și sprijinită de mitologia, sau istoriografia chiliană [Rușine! Cum pot spune unii așa ceva despre acest „binefăcător”, „român”?] - chilenii nu i-au iertat lui Popper reușita exploatare minieră față de propriile lor insuccese și faptul că vasta sa activitate de colonizare a frustat Statul Chilian de teritoriul largi care au revenit definitiv Argentinei [Trebuiau să fie recunosători creatorului de civilizație...]. Campania de denigrare este evidentă și astăzi în publicații, literatură și filme [Asta e cea mai bună !]. Acuzăția de „ucigaș de indieni” se bazează aproape exclusiv pe câteva fotografii, posibil trucate, făcute pentru a ilustra dificultățile primei expediții în Țara de Foc și care îl prezintă - posibil - pe Popper, alături de alți membri ai echipei sale, cu arma în mână, în prim-plan aflându-se trupul unui indian ona mort [...]. [Noroc că textierul de pe Wikipedia a lămurit problema !].

Prin disputatul deces al lui Popper, intervenit într-un moment convenabil pentru acuzatori, procesul s-a încheiat indecis. Dubii față de pertinena acuzărilor aduse lui Popper ca ucigător de indieni le găsim și în studiul lui Theodore Macdonald de la Harvard Social Studies - David Rockefeller Center for Latin American Studies și membru al Comitetului Universitar pentru Drepturile Omului [Păi nu pentru drepturile omului s-au ostentat Popperii?]

Și astăzi, Popper este considerat argentinienii ca fiind de origine română, foarte rar pomenindu-se de faptul că era evreu. [Ceea ce e grav, căci nu merităm stigma de criminali colonizatori, din moment ce și noi am fost victimele procesului colonial, inclusiv evreiesc]. [...] A fost găsit mort la 6 iunie 1893, în casa sa de pe strada Tucumán nr. 373 din Buenos Aires, la vârsta de 36 ani [...].

#### Epilogul din REALITATEA EVREIASCĂ

Inculții de serviciu, care au plasat acest text jenant pe Wikipedia (probabil copiind din surse cosher) nu au aflat/înțeles nimic

